

De moeizame
relatie tussen een
moeder en haar
dochter

Neil Nooweg

Schrijver: Neil Nooweg

Coverontwerp: mijnbeststeller.nl

ISBN: 9789463983808

© De moeizame relatie tussen moeder en dochter

Inhoud

1	1987 Het begin	7
2	Januari 1988, geboorte Shirley.....	9
3	Maart 1988.....	11
4	September 1989, een nieuwe start.....	15
5	April 1992, werken aan de toekomst.....	18
6	Oktober 1994, bang om alleen te zijn.....	21
7	Januari 1995, Leroy	23
8	Maart 1995, gek geworden.....	25
9	April 1995, politie aan de deur.....	28
10	Februari 1996, Leroy gezien.....	34
11	April 1996, irritatie.....	38
12	Mei 1997, kennismaking.....	42
13	Juli 1997, verliefd.....	44
14	Maart 1998, zwanger.....	47
15	Oktober 1998, geboorte tweeling.....	50
16	december 2000, oudjaarsavond.....	52
17	Augustus 2002, vakantie.....	53
18	September 2002, Shirley weggelopen.....	56
19	December 2002, Kerst.....	60
20	Mei 2003, loverboy.....	63
21	September 2003, nieuwe school.....	70
22	7 november 2003, Shirley weer weg.....	72
23	Januari 2004, contact.....	76
24	Maart 2004, ontmoeting.....	78
25	Juni 2004, het is uit met Rio.....	86
26	Maart 2005, ontmoeting Remco.....	88
27	Januari 2006, verjaardag vier.....	90
28	Maart 2006, drugs!.....	92
29	Mei 2006, communie tweeling.....	96
30	Juni 2006, onbegrip.....	100
31	Juli 2006, vakantie.....	105

32	September 2006, ongerust.....	107
33	Oktober 2006, drukke boel.....	109
34	November 2006, strijdbijl begraven.....	112
35	Januari 2007, Shirley tijdelijk in huis.	114
36	Februari 2007, terug naar Remco.....	117
37	Juni 2007, Shirley zwanger.....	119
38	December 2007, de bevalling.	121
39	Maart 2011, 3 ^e kindje.	125
40	Augustus 2012, vakantieplannen.....	128
41	November 2012, catastrofe.	131
42	December 2013, loslaten.	133

1 1987 Het begin

Mijn ogen dwalen langs de weilanden als ik naast Richard mijn geboortedorp verlaat.

Weg van alle ruzies, onbegrip en frustratie.

Weg van de bekrompenheid, vooroordelen en machtsmisbruik.

17 ben ik en vastbesloten. Vandaag is de 1e dag van mijn nieuwe leven en ik ga gelukkig worden. Samen met Richard die me begrijpt en me laat zijn wie ik ben.

“Snap je nu dat het geen enkele zin heeft?”, vraag ik aan Richard.

Het is zinloos om in te praten op mijn ouders.

Hun waarheid is dé waarheid en verder niets.

Ik sla met mijn vuist op het handschoenvak alsof dat iets toevoegt.

Richard kijkt zwijgend voor zich uit. Hij denkt er het zijne van maar zegt niets. Hij heeft al snel geleerd dat ik gewoon even stoom wil afblazen en een luisterend oor zoek. Ik ben helemaal niet op zoek naar een antwoord op mijn vraag.

Hij heeft gemengde gevoelens.

Hij is boos over zoveel onbegrip, vooroordeel en zelfbeklag.

Hij begrijpt niet dat ouders zo star kunnen zijn en hun eigen gelijk belangrijker vinden dan hun kind.

Tegelijkertijd is hij blij dat het gezeur is afgelopen en dat hij Lisa voor zichzelf heeft.

Hij neemt haar mee naar zijn wereld en zal zorgen dat het haar aan niets ontbreekt. Hij zal haar koesteren als een diamant.

Dat juist dat koesteren haar bijna fataal zou worden kan ze op dat moment nog niet bevroeden.

2 Januari 1988, geboorte Shirley.

Karina vouwde zingend de nieuwe babykleertjes op en zei: “weet je wel wat een mooi kindje je hebt gekregen Lisa?”

Ze probeerde het jonge meisje te betrekken bij alles wat ze deed maar kreeg geen vat op haar. Ze was ook nog zo jong en zo onervaren.

Het contact met haar ouders was pas hersteld had ze begrepen.

Triest hoor dat het zo moest lopen. Zelf kon ze geen kinderen krijgen. Ze zag in haar werk vaak situaties waarbij ze zich afvroeg of de mensen zich wel realiseerden hoe rijk ze waren met hun kinderen. Ze zou heel veel dingen anders aanpakken, dat wist ze zeker.

Shirley zette het op een gillen toen Karina haar uit het warme bed bij Lisa weghaalde om haar in bad te gaan doen. “ja ja, je mag zo weer naar je moeder”. Ze glimlachte naar Lisa en beloofde haar haar kindje zo terug te brengen.

Lisa was erg verzwakt van de bevalling maar wilde graag overal bij zijn. Ze had haar proberen uit te leggen dat ze moest rusten maar Lisa had een eigen willetje en was niet zomaar te overtuigen.

Ze hoorde gestommel beneden en geïrriteerd moest ze constateren dat de familie van Richard alweer onaangekondigd binnen kwam lopen.

“Ooh daar is mijn ieniemienie kleine nichtje...net op tijd voor tante Melissa”

Karina zuchtte en wilde net Shirley verder aankleden toen ze zachtjes maar resoluut door Melissa aan de kant werd geschoven. “Jij kunt dit nog vaak genoeg doen” zei Melissa met haar liefste glimlach en ze kirde tegen Shirley “dat vind jij wel leuk hè”.

Hoofdschuddend liep Karina naar Lisa die met verschrikte ogen naar de deur keek.

In de korte tijd dat ze in dit gezin werkte, had ze al bemerkt dat de familie van Richard overduidelijk bepaalde wat er gebeurde in dit huis. Lisa was aan haar lot overgeleverd.

Maar iets in Lisa vertelde Karina dat dat niet zo zou blijven.

3 Maart 1988

Het huis rook heerlijk fris, de luiers hingen buiten te drogen en de piepers stonden geschild klaar op het fornuis.

Het stoofvlees had ze die ochtend al lekker gaar gestoofd.

Goed nadenken Lisa, mompelde ze in zichzelf. Heb je alles aan de kant? Is er niets waarover Richard kan vallen?

In gedachte kleepte ze Shirley aan voor een wandeling. Het was open weer en het zou haar goed doen om even een blokje om te lopen.

Ze had na gisterenavond besloten om zich niet zomaar over te geven aan de nukken van Richard.

Ze had in het plaatselijke nieuwsblaadje een advertentie gezien voor rijlessen en dit aan Richard laten zien.

Die was – in tegenstelling tot wat ze gedacht had – helemaal niet enthousiast. Hij had gefoeterd en getierd en wilde weten of hij soms niet goed genoeg voor haar zorgde? “We gaan elke zaterdag naar de markt, elke zondag op visite bij familie, waar moet je nog meer naar toe dan?” had hij wanhopig gevraagd.

Lisa had schoorvoetend aangegeven dat ze de hele week opgesloten zat en ook wel eens een keer naar haar familie wilde. Laat me niet lachen had hij gezegd. Sinds wanneer ben jij zo goed met jouw familie dan? Ben je alweer vergeten hoe ze je in de stront lieten zakken? Ze kon daar niets tegenin brengen en had al spijt dat ze dat als argument naar voren had gebracht.

“Ik voel me zo afhankelijk van jou”, had ze vervolgens gezegd.

“Wil je dan onafhankelijk zijn? We zijn toch man en vrouw, een gezin? Ik ben er om voor jullie te zorgen dus wen er maar aan. Je bent ook afhankelijk van mij. Je gaat nergens naartoe zonder mij”, had hij dreigend gezegd.

Ik zal zorgen dat mijn zus en broer geregeld langs komen zodat je je minder eenzaam voelt had hij alweer wat liever eraan toegevoegd.

En daar was voor hem de kous mee af.

Ze gingen elke avond naar zijn moeder en nu zou ze ook nog geregeld zijn broer en zus op de koffie krijgen. Ze moest er niet aan denken.

Melissa vertrouwde ze voor geen meter en Serge was een engerd eersteklas.

Het werd steeds duidelijker dat ze deze cultuur te beangstigend vond. Ze was te vrijgevochten om zich onderdanig op te stellen en de "rol" van de vrouw in deze cultuur paste helemaal niet bij haar ideaalbeeld.

"Zo erg is het toch allemaal niet. Kijk eens hoe fijn we het saampjes hebben." Richard had zijn arm om Lisa heen geslagen en kuste haar haren. Hij fluisterde in haar haar "ga nooit bij me weg Lis, dat zal ik nooit accepteren". Lisa verstijfde onder zijn aanraking toen de woorden tot haar doordrongen.

Voorzichtig tilde ze de kinderwagen over de drempel en stuurde hem richting tuinpoort.

Hopelijk keek de buurvrouw niet door de gordijnen. Hier wist iedereen alles van elkaar en ze had al snel in de gaten gehad dat Richard precies wist wanneer Lisa met wie had koffie gedronken. Vanaf dat moment had ze geen behoefte meer gehad aan de koffie momentjes. Het was gewoon een manier om haar onder controle te houden.

Ze wandelde stevig door tot ze de bocht om was en de Lindelaan voor zich zag. Nu kon ze haar tempo minderen en genieten van de bomen, de fluitende vogels en de vrijheid. Ze snoof de lucht op alsof ze letterlijk gevangen had gezeten. Onzin natuurlijk. Ze had straks nog buiten de was opgehangen.

In gedachte liep ze verder. Shirley was in slaap gevallen dus ze kon nog wel een stukje verder.

Deze buurt kende ze helemaal niet. Toch vreemd te bedenken dat ze al een tijdje hier woonde maar nog nooit de buurt had verkend.

Ze sloeg een straat rechtsaf in en zag tot haar vreugde een parkje op loopafstand.

Er zaten twee vrouwen op een bankje te praten en verderop zat een man met een hondje. Vanuit de zandbak klonk het gejoel van kinderen. Waarschijnlijk van de twee vrouwen dacht Lisa. Over enkele jaren zou zij hier waarschijnlijk ook zitten met Shirley mijmerde ze.

“Lisa! Wat doe je hier?”

Lisa keek op en zag de woedende blik van Melissa.

Gewoon wandelen en even uitrusten zei Lisa. “Gewoon wandelen? Heeft Richard je niet duidelijk aangegeven dat je niet alleen weg hoort te gaan? Als je wilde wandelen had je mij kunnen bellen Lisa. Je begrijpt toch wel dat dit niet kan.”

“Maar wat is er dan zo verkeerd aan om even met Shirley te gaan wandelen?” stamelde Lisa. Melissa pakte de kinderwagen beet en liep richting haar auto. “Richard is hartstikke ongerust” siste ze. “Hij is vandaag extra vroeg naar huis gekomen omdat jij je zogenaamd eenzaam en opgesloten voelt, jij ondankbaar nest.

Dan komt hij thuis en is zijn vrouw en kind weg. Wat denk je dat er door hem heen gaat. Hij is in alle staten weggereden en heeft mij gevraagd je ook te gaan zoeken.”

“Maar er is niets aan de hand, het eten staat klaar en alles is opgeruimd. Dan mag ik toch zeker even wandelen?”

“Nee dat mag niet Lisa. Wanneer leer je je nu eens aan te passen aan de regels?”

“Je gaat nergens alleen naar toe. Als je ergens naar toe wilt dan overleg je dat met Richard en hij bepaalt of je gaat en met wie je gaat”.

Ze klikte de bak van de kinderwagen en plaatste die op de achterbank van de passaat. Het onderstel klapte ze behendig in en legde ze in de kofferbak. “Schiet op Lisa, de auto in.”

Stiekem was Lisa een beetje jaloers op Melissa die blijkbaar heel goed met alle situaties kon omgaan en zich helemaal niet

onderdanig opstelde. Waarom voelde zij zich dan wel zo. Had ze maar een beetje meer van Melissa.

Toen Melissa de oprit naar hun huis opdraaide kwam Richard meteen naar buiten en hielp Melissa de kinderwagen uit de auto te halen.

“Richard, ik was gewoon wandelen probeerde Lisa hem uit te leggen.”

Richard negeerde haar volkomen en liep naar binnen, Lisa beduusd achterlatend.

Als een schoothondje liep ze hem achterna, bijna smekend.

“Richard, ik heb toch niets fout gedaan? Waarom doe je zo?”

“Als jij maar weet dat - als ik niet van jou kan genieten - dan niemand” siste hij me toe.

Tijdens het eten werd er geen woord gewisseld en na het eten sommeerde hij haar voort te maken met opruimen en afwassen omdat ze nog weg moesten.

Lisa voelde een steen in haar maag en wist dat ze zich gruwelijk vergist had in deze man.

4 September 1989, een nieuwe start.

Lisa keek in haar achteruitkijkspiegel om in te voegen op de autosnelweg A12. Shirley zat veilig vastgesnoerd in het kinderzitje. Vandaag ging ze samen met haar kleine meisje kijken naar een woning in een vreemde stad. Ze waagde het erop.

Ze moest weg bij Richard maar hij was voor geen reden vatbaar. Telkens als ze het gesprek die richting op stuurde had hij die blik in zijn ogen die haar waarschuwde. Ga niet te ver Lisa leek hij te zeggen.

Ze hield van hem, dat stond buiten kijf, maar dit was geen leven. Ze kon niet langer haar eigen normen en waarden verloochenen en blijven doen alsof ze gelukkig was.

Richard was anders opgevoed, had een ander idee bij een relatie dan zij had. Hoe had ze zo stom kunnen zijn. Alles had ze opgegeven; haar vrienden, haar familie, haar studie. En nu zat ze met de gebakken peren.

Het afgelopen jaar was voorbij gekropen. Haar leven was saai - met uitzondering van Shirley dan die wel de nodige aandacht vroeg - en ze voelde zich een sloof. Ook al hield ze van Richard, of was dat slechts iets wat ze vond dat ze behoorde te doen, ze zag geen toekomst in dit leven.

Een ding was zeker, haar liefde voor hem bracht haar niet verder. Ze moest verstandig zijn en haar gevoel uitschakelen.

Behendig nam ze afslag 11 richting Gouda. Innerlijk moest ze lachen om haar doorzettingsvermogen.

Ze had haar rijbewijs stiekem gehaald. Dat was een heel gedoe geweest. Er mocht immers geen post op hun adres komen, Ze kon daar geen lesauto laten komen en ze moest elke week een alibi hebben voor de lessen.

Toen ze Richard vertelde dat ze toch wilde gaan lessen en straks een baan wilde zoeken als Shirley naar de crèche zou gaan was hij ontploft. Zijn vrouw hoefde niet te gaan werken. Hij was de kostwinnaar. Wat dacht ze wel niet.

En waarom moest ze lessen? Hij bracht haar toch overal naar toe waar ze maar wilde. Ze hadden het daar toch al over gehad en hij was volgens hem duidelijk genoeg geweest. Had ze soms een ander? Had ze niet genoeg aan hem?

Hij kende dat wel met de vrijgevochten meiden. Altijd hetzelfde verhaal. Ze gingen zogenaamd zelfstandig worden en waren dan opeens niet meer tevreden met hun leventje. Nee dat ging hem niet gebeuren. Er kwam niks van in als het aan hem lag.

Ze was als de dood geweest dat ze door iemand herkend werd in de lesauto maar wonder boven wonder was dat nooit gebeurd.

Het geld voor de rijlessen had ze gedeeltelijk geleend en gedeeltelijk had ze het betaald vanuit het huishoudpotje. Telkens had ze stiekem wat muntjes achter gehouden bij het betalen van de boodschappen. Die had ze thuis in een blikje verborgen voor Richard. Gelukkig controleerde hij nooit het bonnetje en het geld dus die paar centen waren hem niet opgevallen. Elke gulden was meegenomen. Ook al voelde het soms als stelen.

Het was dat moment geweest dat ze beseftte dat haar leven een andere wending moest nemen.

En nu reed ze met de auto van een vriendin - die ze had ontmoet op het consultatiebureau - naar Gouda. Richard wist niet beter of ze was samen met deze vriendin naar baby zwemmen. Ook daar had hij moeite mee. Ze had moeten smeken om haar iets te gunnen en had daarbij het argument gebruikt dat het goed zou zijn voor Shirley.

Ze moest straks niet vergeten te stoppen bij het zwembad om een half uurtje te zwemmen. Dan zouden de handdoeken nat zijn en naar chloor ruiken. Ze had het er voor over.